

Met Christus zijn

Thomas Watson

uitgave van:

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 21

1. Alzo lief heeft God de wereld gehad	Charles Haddon Spurgeon
2. Mediteren over God	William Bridge
3. Komen tot de genadetroom	Robert Traill
4. Zo wil ik het	William Jay
5. Waarom huilt u?	Ichabod Smith Spencer
6. Christus is alles waard	Robert Smith Candlish
7. Mediteren, hoe doe je dat?	William Bridge

Jaargang 21 – nummer 8 – juli/augustus 2019

Toelichting foto omslag

Is het u ooit opgevallen? Op graven, kerken, en andere plaatsen wordt een kruis uitgebeeld. Vaak een leeg kruis. In rooms-katholieke gebieden is dat vaak anders: daar wordt Jezus hangend aan het kruis uitgebeeld. Daarmee legt deze traditie het accent op het lijden van Christus. Maar waarom stellen wij protestanten elkaar een leeg kruis voor ogen? Verlangen we naar dat kruis? Is niet de Heere Die daaraan hing Degene Die onze godsdienst voedt?

Uit de preek, of eigenlijk de begrafenispraak, die u nu in handen heeft, wordt duidelijk wat het inhoudt om elkaar op het lege kruis te wijzen. Een christen verlangt ernaar Hem te volgen Die aan het kruis heeft gehangen, Die dood was, maar Die nu leeft in heerlijkheid. Het lege kruis is voor ons het teken van Zijn opstandingskracht. Daarom durft Watson ons in deze preek met Paulus' woorden ertoe aan te sporen te verlangen met Christus te zijn in Zijn heerlijkheid – en tot dat moment trouw te dienen, ook als dat betekent in Zijn voetspoor te lijden. Wie zou niet verlangen met deze Christus verenigd te zijn?

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: The Saint's Desire to be with Christ.

Bron: https://www.gracegems.org/Watson/saints_desire.htm .

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel.

De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Met Christus zijn

Want ik word van deze twee gedrongen, hebbende begeerte, om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste.
Filippenzen 1:23

We zijn plechtig samengekomen rondom de begrafenis van onze overleden vriend, om hem de laatste liefdedienst te bewijzen. Dit houdt ons een spiegel voor van onze sterfelijkheid, waarin we zien hoe broos wij zijn. Over ons allen is een oordeel uitgesproken: 'Het is de mensen gezet, eenmaal te sterven' (Hebr. 9:27). Wij zijn dus ter dood veroordeeld en ons leven is slechts een voorlopig uitstel daarvan.

Het leven van een wijze bestaat uit niets anders dan het overdenken van de dood, heeft Plato gezegd. De Heere wil dat wij gewend raken aan gedachten over ons levenseinde (Deut. 32:20) en dat we ons vaak door meditatie in gedachten zouden uitstrekken op ons sterfbed. God heeft onze voorouders gekleed met de huiden van dode dieren en voedt ons met dood vlees, zodat wij telkens wanneer wij de dood van andere schepselen zien, worden herinnerd aan onze eigen dood.

De tekst toont ons het heilige verlangen van Paulus om met Christus te zijn. Zijn hart was met Christus en hij verlangde naar de vlugge vleugels van de dood om hem bij Christus te brengen. 'Want ik word van deze twee gedrongen, hebbende begeerte, om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste.' Ik zal deze uitdrukkingen kort toelichten in de volgorde waarin zij staan.

'Ik word van deze twee gedrongen', of, 'ik ben ingesloten'. Dit kan duiden op een vesting die vanwege een belegering zozeer in het nauw gebracht en ingesloten is, dat er geen uitweg meer is. Het vergaet Paulus als een vrouw die haar kinderen thuis bij zich heeft, terwijl haar man ver weg op de zeeën is. Ze zou graag bij haar man willen zijn, maar ze wil haar kinderen niet verlaten. Zo zou Paulus graag bij Christus willen zijn, maar hij wil de Filippenzen, zijn geestelijke kinderen, niet verlaten.

De apostel zegt niet, 'ik moet heengaan', maar 'ik begeer, ik verlang om heen te gaan.' Alle mensen moeten heengaan. Ieder mens is sterfelijk, de gesteldheid van hun lichaam is aards en aan ontbinding onderhevig. Hoewel Nebukadnezars beeld een gouden hoofd had, bestonden zijn voeten uit klei (Dan. 2:33). Denk aan de sterkste man, al zou hij Simson of Hercules heten, toch moeten we van hem zeggen dat zijn voeten van klei zijn! Hij bestaat slechts uit bezielde stof en moet met de tijd weer tot stof vergaan. Uiteindelijk zal de oproep van de dood komen.

'Is mijn kracht stenen kracht?' vraagt Job zich af (Job 6:12). Stel dat het zo zou zijn, dan zou het voortdurend druppelen van ziekte deze steen uiteindelijk toch doen uithollen. Op aarde bestaat er geen eeuwigheid, de dood wordt 'het huis van samenkomst van alle levenden' genoemd (Job 30:23).

Hoewel de dood zelf onontkoombaar is, is Paulus gewillig om te sterven. Het was voor hem geen verplichting, maar iets waar hij mee instemde. Voor Paulus was het geen opdracht, maar een keuze. Hij zei niet, 'ik moet heengaan', maar 'ik verlang heen te gaan'.

De apostel zegt niet dat hij 'begeert te sterven', maar 'heen te gaan'. Dit is een verzachtend woord, wat de scherpe kantjes van de dood afhaalt en het minder angstaanjagend maakt.

Deze uitdrukking 'ontbonden worden' of 'heengaan' kan verwijzen naar soldaten die hun tenten opslaan in het veld. Op het geringste bevel van hun generaal maken ze de koorden van hun tenten los, pakken de stokken op en gaan vastberaden voorwaarts. Zo ontbindt de dood het zilveren koord dat de ziel aan haar aardse tent verbindt (Pred. 12:6) en treedt een christen vastberaden voorwaarts, het hemelse Kanaän tegemoet.

De metafoer 'ontbonden worden' of 'heengaan' kan ook afkomstig zijn van de zeelieden, die het anker losmaken zodat ze van de ene haven naar de andere kunnen varen. Zo verlangde Paulus ernaar zijn anker te lichten. Voor de gelovige is de dood slechts het lichten

van het anker en het varen van de ene haven naar de andere, van de aarde naar de hemel. De wereld is een herberg en wij zijn reizigers die daar de nacht doorbrengen. Zo verlangde Paulus ernaar om uit zijn herberg te vertrekken.

'En met Christus te zijn.' De apostel had drie grote begeerten, die allemaal op Christus waren gericht. De eerste was om in Christus gevonden te zijn (Fil. 3:9). Een andere was om Christus te verheerlijken (Fil. 1:20). De derde was om met Christus te zijn (Fil. 1:23).

Merk op dat Paulus niet zegt, 'ik begeer om heen te gaan en in de hemel te zijn', maar 'om met Christus te zijn'. De aanwezigheid van Christus maakt het tot de hemel, zoals de aanwezigheid van de koning een paleis tot een hof maakt. Het zijn niet de engelen die het tot een paradijs maken, maar 'het Lam is haar Kaars' (Openb. 21:23).

Het verband tussen deze woorden, 'hebbende begeerte om heen te gaan en met Christus te zijn', laat duidelijk zien dat de ziel van een gelovige niet in het lichaam slaapt, maar na de dood onmiddellijk bij Christus is. Nadat de ziel van het lichaam gescheiden is, volgt het huwelijk met Christus. Het 'uit het lichaam uitwonen' in 2 Korinthe 5:8 betekent 'met de Heere zijn'. Als gelovigen niet onmiddellijk na de dood met Christus zouden zijn, zou het beter voor hen zijn om hier te blijven. Want hier groeien de heiligen dagelijks in het beoefenen van hun genadegaven en ontvangen ze veel lieflijke blijken van Gods liefde. Daarom zou het beter voor hen zijn om hier te blijven. Als de ziel in het lichaam zou slapen en niet onmiddellijk na de dood met Christus zou zijn, zou Paulus iets wensen wat tot zijn schade zou zijn.

'Dat is zeer verre het beste.' De dood maakt van een gelovige geen verliezer. Zijn verandering is ten goede. Hij is als een twijgje dat geënt wordt op een stam die in betere aarde wordt geplant en op geen enkele wijze wordt belemmerd. Dit kan geen verlies zijn, maar winst! Daarom kan de apostel inderdaad zeggen dat met Christus te zijn, verreweg het beste is!

In deze woorden onderscheiden we drie aspecten: ten eerste Paulus' keuze om 'met Christus te zijn', ten tweede de uitnemendheid van zijn keuze: 'dat is zeer verre het beste', en ten derde het dilemma waarin hij zich bevindt: 'Ik word van deze twee gedrongen'.

Deze godvrezende man bevond zich in een groot dilemma. Hij werd verscheurd tussen de dienst en het loon op die dienst. Hij verlangde naar de heerlijkheid, maar was toch gewillig om zijn eigen blijdschap uit te stellen en nog een tijdje buiten de hemel te verblijven opdat hij een middel zou mogen zijn om anderen daar te brengen.

Uit de woorden die op deze wijze ontsloten worden, kunnen we drie dingen opmerken:

1. Een waar gelovige verlangt ernaar om deze tegenwoordige wereld te verlaten en met Christus te zijn.
2. Om met Christus te zijn is veruit het beste. Wanneer we in de hemel zijn, zullen we veel beter verstaan hoeveel voortreffelijker dat is. Een engel zou het beste in staat zijn om dit punt uit te leggen.
3. Het verlangen om van dienst te mogen zijn, is wat een heilige nog hier in de wereld houdt. Dit gaf de doorslag bij de apostel en was het enige aantrekkelijke motief om hem nog een poosje hier te houden. Hij beschouwde het inwonen in zijn lichaam als een goede gelegenheid om van dienst te kunnen zijn. Paulus was bereid om te sterven en toch gewillig om te leven zodat hij op aarde een vertegenwoordiger van Christus kon zijn.

Op dit moment zal ik het eerste punt benadrukken, namelijk: een waar gelovige verlangt ernaar om deze tegenwoordige wereld te verlaten en met Christus te zijn. We zullen deze twee aspecten achtereenvolgens behandelen.

1. Het verlangen om deze tegenwoordige wereld te verlaten

Een waar gelovige verlangt ernaar deze tegenwoordige wereld te verlaten. De godvrezende hoopt op iets waar de goddeloze voor vreest. 'Ik heb de begeerte om heen te gaan', zegt Paulus. Een zondaar is onwillig om heen te gaan. Hij zegt niet: 'Kom, Heere Jezus', maar 'Wacht, Heere Jezus!' Hij wil graag eeuwig in deze wereld blijven leven. Hij kent geen andere hemel dan deze aarde. Om uit zijn hemel buitengesloten te worden, is voor hem de dood. Toen de filosoof Axiochus stervende was, sprak hij: 'Zal ik van dit leven beroofd worden? Zal ik al mijn dierbare genoegens moeten verlaten?'

David noemt de dood een heengaan uit deze wereld (Ps. 39:14). Een goddeloze gaat niet vrijwillig heen, maar moet uit de wereld worden losgerukt. Hij lijkt op een huurder die zichzelf als eigenaar beschouwt en die het huis niet zal verlaten tenzij de politie hem eruit sleept. Als een goddeloze zelf zou mogen kiezen, zou hij nooit komen waar God is. Hij zou ervoor kiezen om onder de vloek van de slang te leven, om stof te eten (Gen. 3:14), maar niet om tot stof terug te keren. Als een goddeloze zijn zin zou krijgen, zou hij geen andere God dienen dan zijn buik en daar zou hij voortdurend rijke drankoffers aan brengen.

Maar een ziel die door genade levend gemaakt en gelouterd is, ziet de wereld als een wildernis waar vurige slangen huizen. Hij verlangt die wildernis te verlaten. Simeon nam Christus in zijn armen en riep uit: 'Nu laat Gij, Heere! Uw dienstknecht gaan in vrede!' (Luk. 2:29). Hij die door het geloof Christus heeft omhelsd, zal het Simeon nazingen: 'Heere, laat Uw dienstknecht nu heengaan in vrede!' David bad of de Heere hem zijn einde en de maat van zijn dagen bekend wilde maken (Ps. 39:5), omdat hij – zo zei iemand – verlangde het goede nieuws van het naderen van de dood te horen.

Gods kinderen zagen zichzelf als gevangen in hun lichaam en verlangden uit hun gevangenis verlost te worden. Een vogel wil uit zijn kooi ontsnappen, al zou die kooi van goud zijn. Hilarion bestrafte

zichzelf omdat hij niet gewilliger was om te sterven: 'Vertrek, mijn ziel, welk gevaar vreest u?' Ignatius wilde graag de marteldood sterven om Christus' tegenwoordigheid in de heerlijkheid te betreden.

Als een christen in de juiste gemoedsgesteldheid is, verlangt hij ernaar de aardse kleding van zijn lichaam af te leggen en zich in het graf te ruste te leggen. Omdat Christus in het graf heeft gelegen, is deze rustplaats doortrokken van Zijn aangename geur! Een kussen van dons is minder zacht dan een kussen van stof. Wie wedergeboren is, ziet dat hij door zijn vlees aan het stof is gekluisterd en dat zijn ziel als in een wandelend graf gevangen zit. Daarom roept hij met David uit: 'Och, dat mij iemand vleugels, als van een duif, gave! Ik zou heenvliegen [en rust vinden]!' (Ps. 55:7, naar de King James Version).

Als we overdenken hoe heilzaam de dood voor een kind van God is, zal het niemand verbazen dat een oprechte gelovige ernaar verlangt van zijn post afgelost te worden en uit deze tegenwoordige wereld heen te gaan. De dood maakt immers een einde aan alle kwaad! Er zijn in het bijzonder tien aspecten van het kwaad waar de dood een einde aan maakt.

a. Zonden

De dood zal een einde maken aan de zonden van een gelovige. Zonde is de grote aanstichter, de oorzaak van al onze ellende. Zonde heeft een verderfelijke invloed. Het is de bron van onze ellende en de dood van al onze vreugde.

Zonde houdt de zondaar gevangen (Hand. 8:23) en is voor de gelovige een last. Wordt een gelovige niet doodmoe van zijn eigen zondigheid? Rebekka zei: 'Ik heb verdriet aan mijn leven vanwege de dochters van Heth!' (Gen. 27:46). Een kind van God kan levensmoe worden vanwege zijn trots en ongelovig hart. Paulus kon zijn ijzeren boeien beter verdragen dan zijn zonden. 'Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?' (Rom. 7:24). Als genade de ziel aanspoort, wordt zij door het bit van de zonde ingetoomd en

tegengehouden. In de nieuwe mens is nog veel van de oude mens aanwezig. In ieder wedergeboren hart is een deel dat naar de duivel luistert, dat niet wil bidden, dat niet wil geloven. In het hart van een christen leven tegenstrijdige neigingen. Zijn wil is zowel op het aardse als op het geestelijke gericht en daardoor wordt hij verschillende kanten op getrokken. 'Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik' (Rom. 7:19).

Onze heilige verrichtingen zijn met zonde vermengd. We zijn niet in staat onze plicht te doen zonder te zondigen. We lijken op kinderen die niet zonder vlekken kunnen schrijven. De zoete roos van genade groeit niet zonder doorns. Daarom is het niet verwonderlijk dat een gelovige verlangt heen te gaan, want de dood zal hem van zijn geestelijke kwalen verlossen. Op het moment dat wij onze laatste adem uitgeblazen hebben, is ook ons zondigen voorbij!

b. Verzoeken

De dood maakt ook een einde aan de verzoeken van een gelovige. 'Ons hele leven is niets anders dan een verzoeking', zei Augustinus, 'we lopen tussen valstrikken.' Satan gooit voortdurend de haak van een verzoeking uit om te zien of wij erin willen bijten. Daarvoor zoekt hij passende verzoeken uit. Achan verzocht hij met goud, David met schoonheid. Hoe stevig we de deur van ons hart ook vergrendelen door gebed, er zal toch weer een verzoeking binnendringen. Soms komt satan woest en razend, als een rode draak, en dan weer met listigheid, als een slang. Soms gebruikt hij het lokaas van de Schrift en probeert hij ons onder het mom van godsdienst tot zonde te verleiden. Hij fluistert ons bijvoorbeeld in dat wij het kwade kunnen doen, opdat het goede daaruit zal voortkomen (Rom. 3:8). Zo kan hij zichzelf veranderen in een engel des lichts (2 Kor. 11:14).

Het is toch afschuwelijk als een maagd wordt aangerand? Het is toch treurig als de kogels van de duivel ons voortdurend om de oren vliegen? Dan is het niet verwonderlijk dat een gelovige bereid is heen te gaan, want de dood brengt hem buiten schootsafstand! Hij zal nooit

meer door satans vurige pijlen worden lastiggevallen! Hoewel gena-
de ervoor zorgt dat een kind van God niet langer het eigendom van
de duivel is, kan alleen de dood hem van de verzoeking van de
duivel verlossen!

c. Angsten

De dood maakt een einde aan de angsten van een gelovige. Angst is
een kwelling en verlamt de ziel. Cicero noemt angst één van de drie
plagen voor de mens. Zelfs de grootsten onder de heiligen worden
door deze boze geest van angst geplaagd. Zij kunnen zich niet zon-
der beving verheugen (Ps. 2:11). De gelovige vreest dat zijn hart hem
bedriegt, dat God hem niet liefheeft, of dat hij op weg naar de hemel
uitgeput zal raken. Zelfs het grootste geloof heeft soms last van ang-
sten, net zoals ook de helderste sterren twinkelen. Volgens Socrates
‘wapenen deze angsten een mens tegen zichzelf. Ze zijn zeer kwel-
lend en laten een droevig gevoel van neerslachtigheid achter. Daar-
om is het niet verwonderlijk dat een gelovige verlangt dit leven te
verlaten. Waarom zou hij vrezen voor datgene wat hem van angst
bevrijdt? De koning der verschrikkingen doet alle angst verdwijnen!

d. Tranen

De dood zal de tranen van een gelovige drogen. Openbaring 7:17
zegt: ‘God zal alle tranen van hun ogen afwissen!’ Huilen is niets
anders dan een wolk van verdriet die zich in het hart heeft opge-
hoopt en neerkomt als druppels water. Een christen heeft vaak geen
ander gezelschap dan zijn eigen smart en verdriet. Net als de Israë-
lieten zit hij wenend langs de rivier (Ps. 137:1). Een kind huilt zodra
het geboren is. Toen Mozes geboren werd, werd hij in een biesen
kistje gelegd waarin hij als het ware zichzelf doopte met zijn eigen
tranen. In Exodus 2:6 staat: ‘Ziet, het jongskens weende.’ Sinds het
moment waarop wij naar de boom van kennis van goed en kwaad
hebben gekeken, hebben onze ogen tranen vergoten.

Er zijn veel dingen die verdriet veroorzaken. Onze zonden bijvoor-
beeld. Want wie kan zijn ogen droog houden als hij een blik in zijn
eigen hart werpt? Daarnaast is het verlies van familieleden een

reden om te treuren, omdat er als het ware een lichaamsdeel wordt
afgerukt. Jozef weende over zijn gestorven vader (Gen. 50:1). Daar-
om moet het ons niet verbazen dat een gelovige ernaar verlangt dit
leven te verlaten. Want dan zal hij het tranendal verlaten! De fles
waarin de tranen bewaard worden (Ps. 56:9) zal afgesloten worden
met een stop. Het vocht van zijn tranen zal in wijn veranderd wor-
den, zijn treuren in muziek en zijn rouwklacht in een halleluja. De
dood is als de zakdoek die alle tranen droogt!

e. Moeite

De dood zal een einde maken aan de moeite van een gelovige. ‘De
mens wordt tot moeite geboren’ (Job 5:7). Van nature erft hij moei-
te. Dit leven is aan gebrokenheid onderworpen. Zolang we hier op
aarde leven, zullen we de moeite nooit te boven komen, maar er
alleen andere tegenspoed voor in de plaats ontvangen. Iedereen
heeft zijn eigen kruis te dragen. Soms is de armoede nijpend, soms
is een ziekte een kwelling of lijdt iemand vanwege een rechtszaak.
De mens lijkt op een tennisbal die door de voorzienigheid heen en
weer geslagen wordt. Zoek nooit naar rust zolang er goddeloze men-
sen in de wereld zijn. Volgens de profeet zijn zij als een voortge-
dreven zee, die slijk en modder op de godvrezende mensen werpt
(Jes. 57:20). Dan mag een gelovige terecht zeggen: ‘Heere, laat Uw
dienstknecht nu heengaan in vrede!’ De dood schenkt een kind van
God een vredige rust en brengt hem een boodschap van zielenrust.
‘Daar [dat is, in het graf] houden de bozen op van beroering, en daar
rusten de vermoeiden van kracht’ (Job 3:17).

f. Zorgen

De dood zal een einde maken aan de zorgen van de gelovige. Zorgen
kwellen en verontrusten. Bezorgdheid vreet aan ons welbevinden.
Het Griekse woord voor ‘zorg’ betekent dat het hart in stukken wordt
gesneden. Zorg vreet als de kanker, pijnigt het verstand, berooft ons
van slaap en onttrekt onze energie. Dit is de pijnbank waarop de ziel
ligt uitgestrekt. Het is moeilijk, ja ik zou bijna zeggen onmogelijk om
deze adder van zorgen in dit leven af te schudden. Al onze genoeg-
ens gaan met zorgen gepaard. Zorgen zijn voor de geest als een last

voor de rug: ze belasten de geest en laten haar door overbelasting ten onder gaan.

Zorgen zijn een vrucht van de vloek. Adams zorgeloosheid heeft ons juist zorgen opgeleverd. Hebt u de doornstruik niet naast de kamperfoelie zien groeien, waardoor u de bloemen niet makkelijk kunt plukken zonder u aan de doornstruik te schrammen? Wanneer u voor uzelf rijkdommen vergadert, knagen er zorgen aan uw hoofd en hart. Licht daar dan niet een goede reden waarom een kind van God zou verlangen heen te gaan? Is het goed om tussen de doorns te zijn?

De dood schenkt genezing van zorgen! We peinzen en maken ons zorgen over hoe we tot aanzien kunnen komen, hoe we voor ons kind kunnen zorgen enzovoorts. Maar dan komt de dood als een vriend bij de gelovige en zegt: 'Daar hoeft jij je hoofd niet meer over te breken. Ik zal jou van al deze geestdodende zorgen verlossen! Ik zal maar eenmaal slaan, en die slag zal jou van al je zorgen bevrijden!'

g. Geestelijke verlatenheid

De dood zal een einde maken aan de nacht van geestelijke verlatenheid. 'Toen Gij Uw aangezicht verborgt, werd ik verschrikt' (Ps. 30:8). De verlaten ziel is slechts een handbreed van wanhoop verwijderd. Een mens in nood heeft de wereld tegen zich, een mens in verzoeking heeft satan tegen zich, maar een mens in verlatenheid heeft God tegen zich. Alstead noemt verlatenheid een 'bittere zielenstrijd'. Daarom noemde de profeet Jona de buik van de vis 'de buik van het graf', omdat hij zich daarin verlaten voelde. In Jona 2:2-4 zegt hij: 'Uit de buik van het graf schreide ik! (...) Ik ben uitgestoten van voor Uw ogen!'

De psalmdichter had alle hoop verloren, omdat Gods gunst voor hem verborgen was. 'Ik draag Uw vervaarnissen, ik ben twijfelmoevig' (Ps. 88:16). Maar de dood zal de gelovige uit alle verlatenheid verlossen en na de dood zal hij nooit meer de verduistering van

Gods aangezicht zien. God zal het voorhangsel wegschuiven en Zijn sluiert afdoen, waarna de ziel zich voor eeuwig in het licht van Gods aangezicht mag koesteren!

h. Natuurlijke onvolkomenheden

De dood zal een einde maken aan al onze natuurlijke onvolkomenheden. Onze natuurlijke kennis is zeer onvolmaakt. Zelfs de meest verstandige en intelligente mens moet met Agur instemmen wanneer hij zegt: 'Ik heb geen wijsheid geleerd, noch de wetenschap der heiligen gekend' (Spr. 30:3). Sinds de val brandt de lamp van het verstand maar heel zwak. Er zijn raadselachtige knopen in de natuur die wij niet kunnen ontrafelen. Waarom treedt de Nijl buiten haar oevers in de zomertijd, wanneer de waterstand normaal gesproken het laagst is? Waarom is er aantrekkingskracht tussen een magneet en de poolster? Waarom zou de zee hoger zijn dan de aarde en haar toch niet overstromen? Hoe groeien de beenderen in de moederschoot (Pred. 11:5)? Veel van deze dingen zijn voor ons raadselachtig en lijken tegenstrijdig. Door van de boom der kennis des goeds en des kwaads te eten, zijn wij de sleutel van de kennis kwijtgeraakt. Daarom zijn we nu beperkt in ons verstand. Door de val hebben wij ons verstand verloren!

Op zijn sterfbed zei Socrates dat er veel dingen waren die hij nog moest leren. Onze kennis is als de schemering – zwak en duister. Het grootste gedeelte van onze kennis is nog kleiner dan het kleinste gedeelte van onze onwetendheid. Als we dit alles overwegen, verwondert het ons niet als we een gelovige horen uitroepen: 'Ik verlang heen te gaan!' Door de dood wordt een christen met volheid van kennis vervuld. Wanneer zijn leven door de dood wordt uitgedoofd, zal de kaars van zijn verstand des te feller gaan branden. Bij de dood krijgt een kind van God het gebruik van zijn verstand volkomen terug.

i. De onvolkomenheid van onze genadegaven

De dood maakt een einde aan de onvolkomenheid van onze genadegaven. Onze genadegaven zijn onze mooiste sieraden, maar in dit

leven zijn ze nog pril en onvolgroeid. Daarom wordt van de gelovigen gezegd dat zij slechts de eerstelingen van de Geest hebben ontvangen (Rom. 8:23). De beste christen is als een kind; hij is zeer zwak in de genade. Het geloof is zwak en de liefde lauw. Hoewel de genade niet dood is, is ze wel ziek. Vandaar de aansporing: 'Versterk het overige, dat sterven zou' (Openb. 3:2). Genade is als het goud dat nog in de erts zit; het is onzuiver en verontreinigd. Ook de meest gereinigde ziel heeft een aantal onvolkomenheden. Boven de genadegaven van een christen zou het volgende motto geschreven kunnen worden: 'Zelfs hij die het verste schiet in de heiliging, raakt het doel van volmaaktheid niet.' Een gelovige heeft dus goede redenen om graag heen te gaan! Want de dood zal hem van alle onvolmaaktheid in zijn heiligheid bevrijden en hem zo rein als de engelen maken, zonder vlek of rimpel (Ef. 5:27).

j. De vermoeiende pelgrimsreis

De dood maakt een einde aan een vermoeiende pelgrimsreis. In deze wereld zijn wij pelgrims (1 Petr. 2:11). Een christen wandelt met de pelgrimsstaf in de hand, de staf van de belofte in de hand van het geloof. Aan deze pelgrimsreis zal de dood een einde maken. De dood neemt de staf van de pelgrim weg en zet een kroon op zijn hoofd. Daarom moet het ons niet verwonderen als de ziel met Paulus door genade uitroept: 'Ik heb de begeerte om heen te gaan!'

Hier zou iemand tegenin kunnen brengen, dat sommige gelovigen gebeden hebben om niet te hoeven sterven. Toen de doodstijding aan Hizkia werd gebracht, smeekte hij en weende hij zeer (Jes. 38:2-3). Hizkia wilde dus niet graag heengaan.

We kunnen hierop antwoorden dat Hizkia ten eerste verlangde om nog enige tijd te mogen leven zodat hij meer werk voor God zou mogen doen. In Jesaja 38:18 schreef hij: 'De dood zal U niet prijzen.' Als hij op dat moment door de dood weggenomen zou worden, zou hij God niet meer kunnen dienen. Hij wilde niet afgesneden worden voordat hij meer vrucht gedragen had. Bovendien, als hij op dat moment in het beginstadium van de ingezette hervormingen was

gestorven, zouden de vijanden van God zich verblijd hebben en bij zijn begrafenis een overwinningslied hebben laten horen.

Ten tweede kunnen we zeggen dat Hizkia op dat moment nog niet wilde sterven omdat hij geen zoon had die hem zou kunnen opvolgen. God had aan David beloofd dat zijn godvrezende nakomelingen geen gebrek aan nageslacht zouden hebben om hen als vorst op te volgen (1 Kon. 8:25). In dit opzicht was het voor Hizkia een grote zorg om kinderloos te sterven; hij zou kunnen denken dat hij kennelijk een huichelaar was, aangezien God nageslacht had beloofd aan de Davidische koningen die Hem vreesden. Vanwege deze en andere overwegingen kon Hizkia op dat moment bidden om niet te hoeven sterven.

Men kan zeggen dat veel van Gods kinderen niet naar de dood verlangen. Daar wil ik het volgende op antwoorden. Een christen is een tweemens, hij bestaat uit vlees en geest. Daarom kan er een conflict ontstaan tussen de angst voor de dood en het verlangen naar de dood. Maar uiteindelijk zal het geestelijke deel de overhand krijgen. En naarmate het geloof sterker wordt, zal de vrees zwakker worden. Zo was het met Paulus, die de begeerte had om heen te gaan.

Ik ga nu verder met het tweede aspect van ons onderwerp.

2. Het verlangen om met Christus te zijn

Het is het verlangen van de gelovige om met Christus te zijn. Paulus hunkerde ernaar om, net als de geliefde discipel, aan Jezus' borst te rusten. Het heengaan zou echter weinig troost hebben geboden als de apostel de volgende woorden er niet aan toegevoegd had: 'om met Christus te zijn.' De dood zal voor een gelovige een heerlijke verandering teweegbrengen. Hij hoeft slechts de dode zee over te steken en hij zal met Christus zijn. Voor een kind van God is de dood wat de storm was voor Elia. De storm blies zijn mantel weg, maar droeg de profeet omhoog naar de hemel! We kunnen het lichaam

vergelijken met de mantel waarin de ziel gehuld is. De dood is dan als een onstuimige wind die de mantel van het vlees wegblaast, maar de ziel omhoog naar Christus draagt! De dag waarop een gelovige ontbonden wordt, is de dag van zijn kroning! Hoewel de dood een bittere beker is, ligt er suiker op de bodem, want de dood neemt de ziel van een gelovige weg om hem bij Christus te brengen. Het vlees noemt de dood de laatste vijand (1 Kor. 15:26), maar het geloof noemt hem haar beste vriend, want de dood brengt een mens bij Christus, wat zeer verre het beste is.

Deze woorden, 'om met Christus te zijn', spreken van inzicht, verheuging en oneindigheid.

a. Inzicht

'Met Christus zijn' spreekt van inzicht. In 1 Johannes 3:2 staat dat 'wij Hem zullen zien, gelijk Hij is'. Hier zien we Hem zoals Hij niet is; Hij is niet veranderlijk en Hij is niet sterfelijk. Maar in de hemel zullen wij Hem zien zoals Hij is. Toen Socrates moest sterven, troostte hij zich met de gedachte dat hij naar de plaats zou gaan waar hij Homer en Museus zou zien, samen met andere beroemdheden die in de voorgaande eeuwen hadden geleefd. Een gelovige mag zich troosten met de gedachte dat hij Christus zal zien! Hier zien we Hem slechts als door een verduisterde spiegel. Wat zal het zijn wanneer Hij Zich, bekleed met Zijn schitterende majesteit, in Zijn volle heerlijkheid aan Zijn heiligen zal vertonen!

Lucian zei eens tegen zijn vriend: 'Ik zal je al de pracht van Griekenland laten zien. Als je Solon hebt gezien, heb je alles gezien.' Op dezelfde wijze heeft degene die Jezus Christus heeft gezien, alle heerlijkheid van het paradijs gezien. Want Christus is het toonbeeld van schoonheid en het summum van vreugde!

Sommigen vragen: 'Hoe en op welke wijze zullen we Christus zien? Zullen wij Zijn godheid met onze lichamelijke ogen zien?' Het is niet goed om wijzer te zijn dan wat er geschreven staat. Maar ik denk dat we in alle bescheidenheid kunnen bevestigen dat wij met onze

lichamelijke ogen Christus' menselijke natuur zullen zien. Zijn heerlijkheid als Middelaar zal voor de heiligen zichtbaar zijn en deze zal door verheerlijkte ogen gezien worden. Dat is ook de strekking van wat Job zegt: 'Ik zal uit mijn vlees God aanschouwen, mijn ogen zullen Hem zien!' (Job 19:26-27). Groot en ontzagwekkend zal de heerlijkheid zijn die van Christus' menselijke natuur zal afstralen. Zijn verheerlijking op de berg was al zo schitterend; hoe heerlijk zal Zijn kroning dan wel niet zijn! Augustinus wenste drie dingen te mogen zien voordat hij zou sterven: Paulus op de preekstoel, Rome in al haar heerlijkheid en Christus in het vlees. Maar wat zijn die dingen vergeleken bij het aanschouwen van Christus in de hemelen? Wij zullen geen gekruisigde Christus zien, maar een verheerlijkte Christus!

b. Verheuging

'Met Christus zijn' spreekt van verheuging. Wij zullen Hem niet alleen zien, maar ons ook in Hem verheugen. Daarom wordt in de Schrift niet alleen gezegd dat de heiligen Hem zullen zien, maar ook dat zij met Hem verheerlijkt zullen worden (Rom. 8:17). Er wordt bovendien gezegd dat deze heerlijkheid niet alleen maar áán ons, maar ook ín ons geopenbaard zal worden (Rom. 8:18, naar de King James Version). In Mattheüs 25:21 staat dat de Heere zegt: 'Ga in, in de vreugde van uw Heere!' Wij zullen die heerlijkheid dus niet slechts zien, maar daar ook in binnengaan! Iemand kan een afbeelding van een heerlijk prietel op de muur getekend zien, maar hij kan daar niet naar binnen gaan. Deze hemelse heerlijkheid is wél toegankelijk. Daar zullen we de hemelse heerlijkheid opzuigen zoals een spons de wijn opzuigt. En als wij ons zo in Christus verheugen, zal een overvloedige stroom van goddelijke vreugde onze ziel binnenstromen.

c. Oneindigheid

'Met Christus zijn' spreekt van oneindigheid. 'Alzo zullen wij altijd met de Heere wezen!' (1 Thess. 4:17). 'De gedaante van deze wereld gaat voorbij' (1 Kor. 7:31). Aardse genoegens kunnen ons vreugde geven, maar deze zijn vluchtig. Plutarchus vermeldt dat Alexander op een tafel een zwaard in een rad liet schilderen. Dit herinnerde

hem eraan dat alles wat hij met behulp van zijn zwaard veroverd had, onderworpen was aan de wisseling van het rad van de voorzienigheid. Al zouden wij de aardse dingen lang in bruikleen krijgen, het zal gauw genoeg voorbij zijn. Het voorrecht van met Christus te zijn, houdt echter gelijke tred met de eeuwigheid: 'Alzo zullen wij altijd met de Heere wezen!'

Toepassing

We komen bij de toepassing van onze tekst. Uit dit alles zien we het verschil tussen het heengaan van een gelovige en het heengaan van een goddeloze. Voor een gelovige is het een vreugdevol heengaan. Voor een goddeloze is het een droevig heengaan. Voor de goddeloze blijft er niets anders over dan vertrekken. Hij gaat weg uit dit leven en hij gaat ook weg van Christus. 'Gaaf weg van Mij, gij vervloekten' (Matth. 25:41). Een goddeloze gaat van de stralende heerlijkheid weg en komt in het eeuwige vuur terecht. Hij vertrekt bij het gezelschap van engelen en komt in het gezelschap van de duivelen terecht. En zijn heengaan gaat nooit voorbij, want de goddelozen zullen voor eeuwig verteerd worden en toch niet verteren. Zij mogen hun heengaan wel met vrees en beven tegemoet zien. Als een goddeloze sterft, is het gepast dat de rouwklagers rondgaan op de straten. De hel wordt terecht de plaats genoemd waar 'wenig zal zijn en knersing der tanden' (Matth. 24:51).

Hoe weinig reden heeft een kind van God om de dood te vrezen, aangezien die hem slechts tot Christus draagt! Dit is een hartversterkend middel voor op ons sterfbed. Van nature hebben we een vreemd soort angst en vrees bij de gedachte aan de dood. Het lijkt alsof we verlamd worden door vrees, terwijl er voor een christen werkelijk niets is dat méér winst oplevert dan de dood! De dood is een brug die naar Gods paradijs leidt. Alle schade die de dood een gelovige toebrengt, dient om hem naar Christus te dragen en is dat niet zeer verre het beste? De dood trekt de versleten lompen van het lichaam uit en bekleedt de ziel met de mantel van Christus. Als een

gelovige dit ernstig zou overdenken, zou dat hem boven het verlangen naar dit leven en de vrees van de dood uittillen.

Een kind van God zou kunnen tegenwerpen: 'Ik zou me wel kunnen verheugen op wat ik met de dood zal gewinnen, maar ik vrees voor de pijn van het sterven. Ik verlang naar de haven, maar ik zie op tegen de reis!'

Als eerste zou ik daarop willen antwoorden dat we pijn in andere gevallen niet afwijzen. Het zetten van een bot of het opensnijden van een abces gaat met pijn gepaard. Toch verdragen we die pijn gewillig, omdat het een middel tot genezing is. De dood werkt genezend; hierdoor zal een christen van al zijn wonden genezen worden! Door die ene pijn wordt al het andere genezen.

Vervolgens vraag ik: hoeven we dan tijdens ons leven geen pijn te verdragen? Job werd door zoveel ellende geplaagd dat hij de dood verkoos boven het leven. Hij klaagde: 'Mijn vlees is met het gewormte en met het gruis van het stof bekleed; mijn huid is gekloofd en verachtelijk geworden. (...) Zodat mijn ziel de verworping kiest; de dood meer dan het leven' (Job 7:5 en 15). Het leven van een mens is een voortdurende smart en doortrokken van lijden. Sommige mensen hebben tijdens hun leven meer pijn gevoeld dan anderen bij hun dood.

Overweeg ten derde het volgende: wat zijn een paar doodssteken vergeleken met de wroeging van een kwaad geweten, of de vlammen van de hel, waar God een gelovige van heeft bevrijd? Hoe licht is de dood, vergeleken met het zeer uitnemend eeuwig gewicht van de heerlijkheid! (2 Kor. 4:17). Hoe kort is de dood in het licht van de eeuwigheid! Het lijden van deze tegenwoordige tijd is niet te waarderen tegen de heerlijkheid die aan de kinderen van God geopenbaard zal worden (Rom. 8:18).

Ten slotte wil ik opmerken dat we van de dood meer maken dan het is. De Moabieten dachten dat het water bloed was, terwijl het slechts

de zon was die er kleur en schakering aan gaf (2 Kon. 3:22). Zo veronderstellen ook wij dat de dood erger is dan het in werkelijkheid is. Wij kijken er met een vergrootglas naar. Angst laat een christen dingen zien die er in werkelijkheid niet zijn. Als we het oog van ons gevoel zouden sluiten en het geestelijk oog van het geloof zouden openen, zou de dood minder angstaanjagend lijken.

Laten we onszelf dan onderzoeken om te bezien of wij mensen zijn die tot Christus zullen gaan wanneer wij sterven. Het is zeker dat we zullen heengaan, maar de vraag is: zullen we tot Christus gaan of niet?

Vraagt u zich af hoe we dat kunnen weten? Dat kunnen we weten door het geloof. Het geloof is de genadegave die alles in zich verenigt. Het geloof is de fundamentele, wezenlijke, levensbrengende genadegave waardoor wij deel krijgen aan Christus als onze Zaligmaker. Het geloof is de koningin onder de genadegaven. Door het geloof nemen we Christus tot onze Echtgenoot en geven wij ons geheel aan Hem als onze Heere. Het geloof is de genadegave waardoor wij ons Christus toe-eigenen en Hij onze Zaligmaker wordt. Door het geloof vertrouwen we ons aan Hem toe en wordt Hij aan ons hart toegepast. Christus is de ring; het geloof is de vinger die de ring draagt. Het geloof ontsluit de opening in Christus' zijde en drinkt van Zijn bloed. Het geloof rechtvaardigt en heiligt. Het geloof neemt bloed uit Christus' zijde om vergeving te ontvangen en water uit Zijn zijde om gereinigd te worden! (1 Joh. 5:6). Wat u ook zou willen gewinnen, jaag allereerst naar geloof!

Misschien rijst bij u de vraag: maar rondom deze genadegave is er veel misleiding. Volgens Plinius lijkt de Cyprische diamant op de echte diamant, maar behoort deze niet tot de goede soort en breekt hij als iemand er met een hamer op slaat. De duivel wil ons zijn slechte goederen en valse genadegaven aansmeren. Hoe kunnen wij dan een waar geloof van vals en schijngeloof onderscheiden?

Als antwoord zal ik u twee verschillende bewijsgronden geven.

1. Een waar geloof wordt altijd gevonden in een hart dat zich diep verootmoedigt vanwege de zonde. In Handelingen 2:37 lezen we dat de mensen 'verslagen werden in het hart'. Hier is het eerste ontluiken van geloof. U hebt nog nooit een bloem uit een steen zien groeien of geloof uit een hart van steen. Het geloof is een plant die altijd in vochtige aarde groeit, dat wil zeggen een gebroken hart en tranen van berouw. 'De vader van het kind, roepende met tranen, zeide: Ik geloof, Heere!' (Mark. 9:24). Deze bloem van het geloof bloeit in het water.

2. Het ware geloof is krachtig en invloedrijk. Juweliers zeggen dat iedere kostbare steen wel een verborgen goede eigenschap heeft. Dit kunnen we ook zeggen van het kostbare geloof: het bevat een verborgen goede eigenschap. Het is zeer krachtig en invloedrijk, want het reinigt het hart van de zonde (Hand. 15:9), het werkt door de liefde (Gal. 5:6) en het is vol goede werken (Jak. 2:17). Het maakt dat de tong van Christus spreekt, het hoofd van Christus leert, de handen voor Christus werken en de voeten de weg van Zijn geboden lopen. Het geloof komt met kracht in het hart. 2 Thessalonicenzen 1:11 spreekt van het werk van het geloof met kracht, dat de mens betuigt en beheerst. Hierdoor we kunnen weten of ons geloof een waar geloof is of niet.

Ik heb eens over een vader gelezen die drie zoons had. Vlak voor zijn sterven liet hij in zijn testament heel zijn bezit na aan de zoon die erin slaagde zijn ring te vinden met de steen die genezende kracht bezat. De zaak werd voor de rechters gebracht. De twee oudste zonen vervalsten de ring, maar de jongste zoon bracht de echte ring mee, wat door de genezende kracht bewezen werd. Hij erfde het bezit van zijn vader. Het geloof kan vergeleken worden met deze ring. In deze wereld zijn er vervalsingen in de omloop. De echte ring van het geloof heeft genezende kracht, wat zichtbaar wordt in zijn reinigende en invloedrijke werking. Als wij dit ware geloof vinden, wordt Jezus Christus ons deel en mogen wij aanspraak op Hem maken. Als wij in dit leven in Christus zijn, zullen we ook met Christus zijn wanneer we sterven. Het geloof schenkt ons het eigendomsrecht, maar door de dood krijgen we het eigendom echt in bezit.

Er is troost in het sterven van onze godvruchtige vrienden. Al verlaten zij ons, ze gaan naar Christus, wat zeer verre het beste is. Wij zouden moeten treuren over de levenden die nog dood zijn in hun zonden. We zouden ons moeten verheugen over de gestorvenen die nochtans met Christus leven. Onze geliefde overleden broeder had een groot en heilig verlangen dat niet minder sterk leek dan de banden van de dood. Hij hunkerde naar God als zijn grootste en hoogste verlangen. Vaak herhaalde hij verheugd de woorden van onze tekst. Die waren voor hem zo zoet als honing. Daarom mogen we goede hoop hebben dat hij, naar het verlangen van zijn hart, een plaats gekregen heeft in Gods paradijs. Ik wenste hem toe dat hij zou zien op de verdiensten van Christus. 'Daarop moet ik rusten,' zei hij. 'Ik kan nergens anders rusten.'

Wat een troost is het om te overdenken dat onze vrienden niet slechts zijn weggenomen voor het komende kwaad (Jes. 57:1), maar dat zij bij Christus zijn! Waarom zouden we bedroefd zijn als zij bevorderd worden tot heerlijkheid? Zij hebben hun kroon (2 Tim. 4:8), hun troon (Openb. 3:21) en hun lange witte kleding ontvangen (Openb. 7:9). Waarom zouden we al te zeer rouwen om hen van wie alle tranen van hun ogen zijn afgewist? Zij zijn ingegaan in de vreugde van hun Heere! Waarom zouden wij al te zeer door droefheid overmand worden over degenen die zo met vreugde vervuld zijn? Degenen die in de Heere sterven, zijn ons niet ontvallen, maar zijn vlak voor ons uit naar de hemel gezonden. Wij zullen hen spoedig volgen. Het duurt maar een korte tijd, dan zullen godvrezende vrienden elkaar in de hemel ontmoeten en samen feestvieren aan het avondmaal van het Lam! (Openb. 19:9). Nog even en de heiligen zullen samen aan Christus' borst liggen, die bron van zoete vreugde en heerlijke geur. Zalig zijn de doden die in de Heere sterven (Openb. 14:13). Waarom zouden we al te zeer rouwen om degenen die zo gezegend zijn? Laten we bij de blijdschap van onze vrienden niet huilen en treuren, maar liever verlangen om zelf ook heen te gaan en met Christus te zijn. Dan zullen we eeuwig mogen drinken uit de rivieren van vreugde die aan Zijn rechterhand stromen!

